

не настанеш! Нехай роблять і коло печи, й на городі, нехай хліб печуть, обідати варять у жишва, прядуть. Тільки не пускаю з сорочками на річку та на поле.

О. Федір знов поналивав горілки в чарки.

— Будьмо здорові! — промовив він, винив і закупив варенням. — Прощу покорно, о. Мойсей!

— Ой боюсь, боюсь! Лихо мині з сією горілкою! Хтось лукавий вигадав її на мес лихого!

— Пий бо! чого ти? Дома собі будеш піснювати, а в гостях розрішення на вся: знай її селя.

— Воно й справді, що я в гостях! Не п'яти-му вже дома, — промовив о. Мойсей, а сам скеса прибітно поглядав на ясну, блискучу, як зоря, чарку настійки.

Випили знов по чарці. О. Мойсей довго смакував, обсмоктуючи свої губи.

— Гримаси ти, о. Федір, на дітей. А в мене-ж то, в мене! Швидко не буде ні дитини, ані щастя, ні хатини, як співають у пісні. Чи воно поробляно, чи воно наслано? Кажуть, що моя хата закладена майстрами на дитячу смерть . . . І в старого батюшки мерли діти. Я вже й воду святив, і знов святив усі хати, вже й питав як старими людьми . . .

О. Мойсей зігнув шию карлючикою, а голова звисла на груди.

— Бог-зна, чого ти журишся, о. Мойсей! — каже о. Федір. — І хочеться тобі того клопоту? А я не рад, а діти родяться, родяться та й ще родяться, та не знаю, коли тому кінець буде! Моя матушка як лоза плодовита, півроку їй! Як спить та не чує, то нехай, не вадить. Що-року, що-року, що-року!